

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget
(Alm. del - bilag 195)
udenrigsministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	16. november 2001

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets grundnotat om forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme.

Kære<DOCUMENT_START> udenrigsminister.

Med henblik på oversendelse til Folketingets Europaudvalg sendes vedlagt forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme tillige med et grundnotat om udkastet.

Det bemærkes, at forslaget og grundnotatet ligeledes vil blive oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen

GRUNDNOTAT

om

forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme

1. Baggrund

Det følger af artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), at Unionen har som mål at give borgerne et højt tryghedsniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det følger endvidere af artikel 29, at dette mål skal nås ved at forebygge og bekæmpe organiseret og anden kriminalitet, herunder særligt terrorisme.

Efter TEU artikel 31, litra e, omfatter det strafferetlige samarbejde mellem EU-landene bl.a. gradvis vedtagelse af foranstaltninger til fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene for organiseret kriminalitet, terrorisme og ulovlig narkotikahandel.

Endelig følger det af TEU artikel 34, stk. 2, litra b, at Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til de tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelse. De indebærer ikke u middelbar anvendelighed.

På det Europæiske Råds møde i Wien i december måned 1998 godkendte stats- og regeringscheferne en handlingsplan for gennemførelsen af Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det fremgår af punkt 18 i handlingsplanen, at bl.a. terrorisme bør være omfattet af et mindstemål af regler for, hvad der udgør en strafbar handling, og at retsforholdene bør foregå med samme intensitet overalt i EU.

På denne baggrund har Kommissionen den 19. september 2001 afgivet et forslag til en rammeafgørelse om strafferetlige foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af terrorisme (KOM(2001) 521 endelig).

På det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 orienterede Kommissionen om forslaget til rammeafgørelse om strafferetlige foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af terrorisme. Rådet nåede i den forbindelse til enighed om, at Rådets forhandlinger om forslaget til rammeafgørelse skal fremskyndes mest muligt, således at Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6.- 7. december 2001 kan nå til betydelig politisk enighed om forslaget.

Herudover er det i konklusionerne fra det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 anført, at Det Europæiske Råd i tråd med konklusionerne fra Tampere tilslutter sig fastlæggelse af en fælles definition af terrorisme.

• Indhold

Retsgrundlaget for forslaget til rammeafgørelse er artikel TEU 29, artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b).

Formålet med rammeafgørelsen er efter [artikel 1](#) at fastsætte mindsteregler for, hvad der udgør strafbare handlinger og sikre, at disse handlinger straffes med sanktioner, der afspejler handlingernes grovhed.

Ifølge [artikel 2](#) omfatter rammeafgørelsen terrorhandlinger, der begås eller forberedes helt eller delvist i en medlemsstat, der begås af en person, som er statsborger i en af medlemsstaterne, der begås til gavn for en juridisk person med hjemsted i en medlemsstat, eller begås imod en medlemsstats institutioner eller befolkning.

[Artikel 3](#) forpligter medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en række nærmere opregnede handlinger er strafbare som terrorhandlinger, når de begås forsætligt af enkeltpersoner eller grupper mod et eller flere lande, deres institutioner eller befolkning med henblik på at true dem og i alvorlig grad forstyrre eller ødelægge de politiske, økonomiske eller sociale strukturer.

De strafbare handlinger omfatter handlinger er manddrab, vold, bortførelse eller gidseltagning, afpresning samt tyveri og røveri. Herudover er blandt de opregnede handlinger bl.a. ulovlig tilegnelse eller hærværk mod stats- og regeringsfaciliteter, offentlige transportmidler og infrastrukturer, fremstilling, besiddelse, erhvervelse, transport eller levering af våben eller sprængstof samt udslip af forurenede stoffer eller forårsagelse af brande, eksplosioner eller oversvømmelser, der bringer mennesker, dyr eller miljøet i fare. Blandt de opregnede handlinger er endvidere forstyrrelse eller afbrydelse vand- eller elforsyningen eller andre grundlæggende ressourcer, angreb ved påvirkning af edb-systemer, og trusler om at ville begå ovennævnte handlinger.

Endelig omfatter de strafbare handlinger ledelse af en terroristgruppe samt fremme af, støtte til og deltagelse i en sådan.

En terroristgruppe defineres i artikel 3, stk. 2, som en struktureret sammenslutning af en vis varighed, bestående af mere end to personer, som handler i forening med henblik på at begå terrorhandlinger af den ovenfor nævnte karakter.

Efter [artikel 4](#) forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at også forsøg på og medvirken til de i artikel 3 nævnte lovovertrædelser kan straffes.

[Artikel 5](#) forpligter medlemsstaterne til at sikre, at strafferammen for terrorhandlinger, der indebærer manddrab, som minimum er fængsel indtil 20 år, mens strafferammen for terrorhandlinger i form af ledelse af en terroristgruppe som minimum skal være fængsel indtil 15 år.

Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at strafferammen for terrorhandlinger, der indebærer bortførelse, gidseltagning, fremstilling, besiddelse, erhvervelse, transport eller levering af våben eller sprængstof, udslip af forurenede stoffer eller forårsagelse af brande, eksplosioner eller oversvømmelser, der bringer mennesker, dyr eller miljøet i fare eller forstyrrelse eller afbrydelse af vand- eller elforsyningen eller andre grundlæggende ressourcer, som minimum er fængsel indtil 10 år.

Herudover skal medlemsstaterne sikre, at strafferammen for terrorhandlinger, der indebærer fremme af, støtte til eller deltagelse i en terroristgruppe, som minimum er fængsel indtil 7 år, mens strafferammen for terrorhandlinger, der indebærer ulovlig tilegnelse eller hærværk mod stats- og regeringsfaciliteter, offentlige transportmidler og infrastrukturer, eller angreb ved påvirkning af edb-systemer, som minimum er fængsel indtil 5 år.

Endelig forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at strafferammen for terrorhandlinger, der indebærer anvendelse af vold, afpresning, eller trusler om at ville begå terrorhandlinger, som minimum er fængsel indtil 2 år.

Efter artikel 5, stk. 2 og 3, forpligtes medlemsstaterne endvidere til at sikre, at der i forbindelse med den i artikel 3 og 4 omhandlede adfærd kan idømmes supplerende eller alternative sanktioner i form af samfundstjeneste, fratagelse af borgerlige eller politiske rettigheder, offentliggørelse af hele eller en del af en dom samt bøde.

Det fremgår af [artikel 6](#), at medlemsstaterne skal sikre, at de i artikel 5 omhandlede straffe og sanktioner kan skærpes, hvis terrorhandlingen er begået med særlig hensynsløshed, påvirker et stort antal personer, er af særlig farlig og vedvarende art eller begås mod bl.a. statsoverhoveder, ministre og andre internationalt beskyttede personer, folkevalgte parlamentsmedlemmer, dommere og politiet.

Medlemsstaterne forpligtes efter [artikel 7](#) til at sikre, at de i artikel 5 opregnede sanktioner kan nedsættes, hvis gerningsmanden opgiver sin kriminelle aktivitet og giver de administrative eller retlige myndigheder en række oplysninger, der kan hjælpe dem under efterforskningen af den strafbare handling, eller som kan forebygge yderligere terrorhandlinger.

Artikel 8 indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgårelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte lovovertrædelser.

Ifølge **artikel 9** er medlemslandene forpligtede til at sikre, at der overfor juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionelle og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud og forbud mod at udøve kommerciel virksomhed.

Artikel 10 indeholder bestemmelser om straffemyndighed, og forpligter bl.a. medlemsstaterne til at etablere straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået helt eller delvist på medlemsstatens territorium. Herudover følger det af artikel 10, at en medlemsstat kan vælge at lade sin straffemyndighed omfatte tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, hvor lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der har sit hovedsæde på den pågældende medlemsstats territorium, eller hvor handlingen er begået mod medlemsstatens institutioner eller befolkning.

Det følger af **artikel 11**, at en medlemsstat, som i henhold til national ret ikke udleverer egne statsborgere, skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge straffemyndighed med hensyn til de i artiklerne 2 og 3 nævnte handlinger, når disse begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens område.

Efter **artikel 12** skal medlemsstaterne – i overensstemmelse med gældende konventioner samt multi- og bilaterale aftaler – i så vid udstrækning som muligt yde hinanden bistand i forbindelse med terrorhandling. I tilfælde, hvor flere medlemsstater måtte have straffemyndighed med hensyn til en lovovertrædelse omfattet af rammeafgårelsen, skal medlemsstaterne sørge for at koordinere deres videre handlinger med henblik på en effektiv retsforfølgning.

Ifølge **artikel 13** skal medlemsstaterne oprette nye operationelle kontaktpunkter eller benytte sig af de eksisterende til udveksling af oplysninger eller anden kontakt mellem medlemsstaterne med henblik på gennemførelsen af rammeafgårelsen.

I henhold til **artikel 14** skal medlemsstaterne sikre, at efterforskning eller strafforfølgning, i det mindste i de tilfælde, hvor der er territorial straffemyndighed, ikke er betinget af, at den forurettede har indgivet anmeldelse.

Medlemsstaterne skal efter **artikel 15** senest den 31. december 2002 have gennemført de nødvendige foranstaltninger i anledning af rammeafgårelsen i national ret, og rammeafgårelsen træder efter **artikel 16** i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

• Dansk ret

3.1. Straffelovens bestemmelser om terrorisme m.v.

Straffeloven indeholder ikke en særskilt bestemmelse om terrorisme, men en række af lovens bestemmelser omfatter forhold, der efter almindelig sprogbrug og internationale konventioner betegnes som terrorisme.

Straffelovens kapitel 12 indeholder således bestemmelser, der retter sig mod handlinger, som angriber eller truer statens selvstændighed og sikkerhed, mens straffelovens kapitel 13 vedrører forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Der vil i det følgende alene blive redegjort for straffelovens §§ 111-115 og § 118, idet navnlig disse bestemmelser skønnes relevante i forbindelse med terrorisme.

Efter straffelovens § 111 straffes den, som foretager en handling, der sigter til ved udenlandsk bistand, ved magtanvendelse eller ved trussel derom at forandre statsforfatningen eller sætte den ud af kraft, med fængsel indtil på livstid.

Efter straffelovens § 112 straffes endvidere den, som foretager nogen handling, der sigter til at berøve kongen eller den, der med hjemmel i forfatningen fører regeringen, livet, med fængsel ikke under 6 år.

Efter straffelovens § 113 straffes endvidere den, som antaster Folketingets sikkerhed eller frihed eller i øvrigt foretager nogen handling, der sigter til ved magtanvendelse eller trussel derom at aftvinge Folketinget nogen beslutning eller hindre det i frit at udøve sin virksomhed, med fængsel indtil 16 år eller under skærpene omstændigheder på livstid. Samme straf kommer til anvendelse på den, der på tilsvarende måde angriber eller over tvang mod kongen eller den, der med hjemmel i forfatningen fører regeringen, eller mod ministrene, Rigsretten eller Højesteret.

Straffelovens § 114 kriminaliserer deltagelse i eller ydelse af væsentlig økonomisk eller anden væsentlig støtte til korps, gruppe eller sammenslutning, der har til hensigt ved magtanvendelse at øve indflydelse på offentlige anliggender eller fremkalde forstyrrelse af samfundsordenen.

I § 115 fastslås, at hvis de i kapitlerne, 25, 26 og 27 omhandlede forbrydelser mod kongen eller den, der med hjemmel i forfatningen fører regeringen, begås uden, at forholdet falder ind under §§ 112 og 113, forhøjes de i nævnte bestemmelser foreskrevne straffe indtil det dobbelte. Begås nogen af de nævnte forbrydelser mod dronningen, enkedronningen eller tronfølgeren, kan straffes forhøjes indtil det halve.

Endelig fastslås i straffelovens § 118, at den, som ved magtanvendelse eller trussel derom eller under udnyttelse af frygt for fremmed magts indgriben, hindrer eller søger at hindre offentlige myndigheder i den frie udøvelse af deres virksomhed, straffes, når handlingen foretages med det formål at øve indflydelse på offentlige anliggender eller fremkalde forstyrrelse af samfundsordenen, med fængsel indtil 12 år. Samme straf finder anvendelse på den, som i samme hensigt og ved anvendelse af de førnævnte midler alvorligt krænker ytringsfriheden eller hindrer foreninger eller andre sammenslutninger i frit at udøve deres lovlige virksomhed. Med samme straf anses endvidere den, der i samme hensigt og under anvendelse af førnævnte midler begår den i straffelovens § 193 omhandlede forbrydelse (omfattende forstyrrelse i driften af almindelige samfærdselsmidler m.v.) eller lignende almen skadelig handling.

Bestemmelserne i kapitlerne 12 og 13 er begrænset til krænkelser af danske stats- og myndighedsinteresser.

Udover de særlige bestemmelser i kapitel 12 og kapitel 13 indeholder straffeloven en lang række bestemmelser, der efter omstændighederne kan finde anvendelse i forhold til terrorhandlinger, uanset hvor de begås.

Efter straffelovens § 180 straffes således den, der sætter ild til egen eller fremmed ejendom under sådanne omstændigheder, at han indser, at andres liv derved udsættes for overhængende fare, eller det sker med forsæt til at volde omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller til at befordre oprør, plyndring eller anden sådan forstyrrelse af samfundsordenen med fængsel indtil på livstid. Forvolder nogen ellers ildebrand på fremmed ejendom er straffen efter straffelovens § 181 fængsel indtil 6 år, der kan stige til fængsel indtil 10 år, når der foreligger særligt skærpene omstændigheder.

Efter straffelovens § 183, straffes endvidere den, der med forsæt til skade på andres person eller formue forvolder sprængning, spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse, skibbrud, jernbane- eller anden transportulykke, med fængsel indtil 12 år. Foretages en af de nævnte handlinger under sådanne omstændigheder, at gerningsmanden indser, at andres liv derved udsættes for overhængende fare, eller sker det med forsæt til at volde omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller befordre oprør, plyndring eller anden sådan forstyrrelse af samfundsordenen, er straffen fængsel indtil på livstid.

Den, der ombord i et luftfartøj eller skib ved ulovlig tvang overtager kontrollen over fartøjet eller griber ind i dets manøvrering, straffes efter straffelovens § 183a med fængsel indtil på livstid, mens den, der uden for de tilfælde, der er omfattet af § 183 eller § 183a, forstyrrer sikkerheden for jernbaners, fartøjers, motorkøretøjers eller lignende transportmidlers drift eller sikkerheden for færdsel på offentlige færdselsveje, straffes med fængsel indtil 6 år.

Efter § 186 straffes bl.a. den, som forvolder fare for menneskers liv eller sundhed ved at tilsætte vandbeholdninger, vandledninger eller vandløb sundhedsfarlige stoffer. Straffen er fængsel indtil 10 år.

Herudover straffes den, som på retsstridig måde fremkalder omfattende forstyrrelse i driften af almindelige samfærdselsmidler, offentlig postbesørgelse, telegraf- eller telefonanlæg, radio- eller fjernsynsanlæg, databehandlingsanlæg eller anlæg, der tjener til almindelig forsyning med vand, gas, elektrisk strøm eller varme, efter straffelovens § 193 med fængsel indtil 4 år.

Overtrædelse af straffelovens § 237 (drab), straffes med fængsel indtil på livstid, og overtrædelse af straffelovens §§ 244-246 (vold) straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder, når foreligger skærpene omstændigheder fængsel indtil 4 år, og når der foreligger særdeles skærpene omstændigheder fængsel indtil 8 år.

Herudover straffes overtrædelse af straffelovens § 250 (hensættelse i hjælpeløs tilstand m.v.) med fængsel, der under skærpene omstændigheder kan stige til 8 år. Desuden straffes overtrædelse af straffelovens § 252 (farefremkaldelse) med fængsel indtil 4 år, § 260 (ulovlig tvang) med fængsel indtil 2 år, § 261 (ulovlig frihedsberøvelse) under skærpene omstændigheder med fængsel indtil 12 år, og § 266 (trusler på livet) med fængsel indtil 2 år.

Tyveri er kriminaliseret ved straffelovens § 276, røveri ved straffelovens § 288 og afpresning ved straffelovens § 281. Tyveri og afpresning straffes efter § 285 med fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Tyveri, der er begået under skærpene omstændigheder, straffes efter § 286, stk. 1, med fængsel indtil 4 år, mens afpresning, der er begået under skærpene omstændigheder straffes med fængsel indtil 6 år.

Røveri straffes efter § 288 med fængsel indtil 6 år, og straffen kan, når røveriet er begået under skærpende omstændigheder, stige til fængsel indtil 10 år.

Herudover straffes hærværk efter straffelovens § 291 med fængsel indtil 1 år. Øves der hærværk af betydeligt omfang, eller er gerningsmanden tidligere fundet skyldig efter §§ 180, 181, 183, stk. 1 og 2, § 184, stk. 1, § 193 eller § 194 kan straffen stige til fængsel indtil 4 år.

3.2. Straffelovens bestemmelser om forsøg og medvirken

Efter straffelovens § 21 straffes handlinger, som tilsigter at fremme eller bevirke udførelsen af en forbrydelse, når denne ikke fuldbyrdes, som forsøg, og efter straffelovens § 23 udvides den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse til at omfatte alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen.

3.3. Straffelovens bestemmelser om sanktionsfastsættelse

Det fremgår af straffelovens § 80, at der ved straffens udmåling skal tages hensyn til lovovertrædelsens grovhed og til oplysninger om gerningsmandens person, herunder om hans almindelige personlige og sociale forhold, hans forhold før og efter gerningen samt hans bevæggrunde til denne. At gerningen er udført af flere i forening vil i reglen være at anse som en skærpende omstændighed.

Efter straffelovens § 84 kan den i loven foreskrevne straf for en strafbar handling nedsættes, når nogen har overskredet grænserne for lovligt nødværge eller for den ved § 14 hjemlede nødret, eller når gerningsmanden, da han foretog den strafbare handling, ikke var fyldt 18 år, og anvendelsen af lovens fulde straf på grund af hans ungdom må anses unødvendig eller skadelig. Straffen for sådanne personer må ikke overstige fængsel i 8 år.

Herudover kan den i loven foreskrevne straf nedsættes, når gerningsmanden har handlet i undskyldelig uvidenhed om eller undskyldelig misforståelse af retsregler, der forbyder eller påbyder handlingens foretagelse, når gerningen er udført i en af den skadelidende ved retsstridigt angreb eller grov fornærmelse fremkaldt oprørt sindsstemning, når nogen ved sit afhængighedsforhold til en anden eller ved t russel om betydelig skade har ladet sig bevæge til gerningen, og når gerningsmanden efter, at den strafbare handling er fuldbyrdet, frivilligt har afværget den af hans handling flydende fare. I ovennævnte tilfælde kan straffen under i øvrigt formildende omstændigheder bortfalde.

Endelig kan den i loven foreskrevne straf efter § 84 nedsættes, når gerningsmanden, efter at den strafbare handling er fuldbyrdet, fuldt ud har genoprettet den ved gerningen forvoldte skade, når gerningsmanden i øvrigt frivilligt har bestræbt sig for at forebygge fuldbyrdelsen eller genoprette den ved gerningen forvoldte skade, eller gerningsmanden frivilligt har angivet sig selv og aflagt fuldstændig tilståelse.

Efter § 85 kan straffen endvidere nedsættes, når en strafbar handling er begået under indflydelse af stærk sindsbevægelse, eller når der foreligger andre særlige oplysninger om gerningsmandens sindstilstand eller omstændighederne ved gerningen, og de nævnte forhold taler for en mildere straf end den, som ellers ville finde anvendelse. Under særlig formildende omstændigheder kan straffen bortfalde.

Der henvises endvidere til det ovenfor under pkt. 3.1. anførte, om visse skærpende omstændigheder.

3.4. Strafansvar for juridiske personer

Der kan efter straffelovens § 306 pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel for overtrædelser af straffeloven, der er begået for at skaffe den juridiske person vinding.

3.5. Straffemyndighed

Ifølge straffelovens § 6 hører under dansk straffemyndighed handlinger, som foretages i den danske stat, på dansk fartøj, som befinder sig uden for nogen stats folkeretligt anerkendt område, på dansk fartøj, som befinder sig på fremmed folkeretligt anerkendt område, af personer, der hører til fartøjet eller som rejsende følger med dette.

Efter straffelovens § 7 hører endvidere under dansk straffemyndighed handlinger, som en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, har foretaget uden for denne, for så vidt handlingen er foretaget uden for folkeretligt anerkendt statsområde, hvis handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end hæfte eller for så vidt handlingen er foretaget inden for sådant område, hvis den er strafbar også efter den der gældende lovgivning.

Straffelovens § 8 indeholder en opregning af en række tilfælde, hvor handlinger uden for den danske stat hører under dansk straffemyndighed, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme.

Efter straffelovens § 8, stk. 2, hører under dansk straffemyndighed handlinger uden for den danske stat, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne.

Under dansk straffemyndighed hører efter § 8, nr. 5, endvidere handlinger uden for den danske stat, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Endelig hører handlinger uden for den danske stat, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme, under dansk straffemyndighed efter § 8, nr. 6, når udlevering af sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås, og handlingen, for så vidt den er foretaget inden for folkeretligt anerkendt statsområde, er strafbar efter den dér gældende lovgivning og den efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

1. Efterforskning og påtale

Efter retsplejelovens § 742 iværksætter politiet efter anmeldelse eller af egen drift efterforskning, når der er rimelig formodning om, at et strafbart forhold, der forfølges af det offentlige er begået.

Ingen af de i afsnit 3.1. nævnte forbrydelser er undergivet privat påtale eller betinget offentlig påtale.

• Lovgivningsmæssige konsekvenser

De i artikel 3 opregnede handlinger må efter omstændighederne anses for kriminaliserede i dansk ret.

Som anført i afsnit 3.1. er der imidlertid ikke i dansk ret en særskilt bestemmelse, der vedrører terrorisme. I det omfang rammeafgørelsens artikel 3 indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at have en særskilt terrorismebestemmelse i deres nationale ret, vil artikel 3 således kræve lovændringer.

For så vidt angår forpligtelsen i artikel 3 til at kriminalisere ledelse og fremme af samt støtte til og deltagelse i en terrororganisation er det vurderingen, at denne i et vist omfang vil kunne nødvendiggøre lovændringer.

Artikel 5 i rammeafgørelsen indeholder specifikke krav til medlemsstaternes strafferammer for så vidt angår de i artikel 3 opregnede lovovertrædelser. En gennemførelse af denne bestemmelse vil nødvendiggøre ændringer af straffeloven, idet kravene til medlemsstaternes strafferammer for visse af de i artikel 3 opregnede lovovertrædelser overstiger strafferammen for de pågældende lovovertrædelser i dansk ret.

For så vidt angår artikel 6 om skærpende omstændigheder er det uklart, om bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til fastsætte strafferammer, der overstiger de i artikel 5 nævnte med henblik på de tilfælde, hvor de i artikel 3 nævnte handlinger begås under skærpende omstændigheder, eller om bestemmelsen alene indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre, at domstolene i forbindelse med den konkrete strafudmåling og inden for de i artikel 5 opregnede strafferammer, har mulighed for at anse de i artikel 6 opregnede omstændigheder for at være skærpende.

En tilsvarende uklarhed gør sig gældende for så vidt angår artikel 7 om formildende omstændigheder.

I det omfang bestemmelserne indeholder særlige strafferammekrav vil bestemmelserne af de ovenfor anførte grunde efter omstændighederne kunne nødvendiggøre lovændringer.

De øvrige bestemmelser i forslaget til rammeafgørelse skønnes ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Forslaget til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

- **Høring**

Forslaget er sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Finansministeriet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Indenrigsministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsklubben HK Politiet, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Statsministeriet og Udenrigsministeriet.

<DOCUMENT_START>